

HOOFDSTUK 1

Tien dagen voordat hij zo beroemd werd dat mensen samendromden rond elk gebouw waarin hij zich bevond en oers om een maïskolf vochten die hij op zijn bord had laten liggen, had nog nooit iemand van Charles Lindbergh gehoord. *The New York Times* had hem één keer genoemd, in het kader van de komende trans-Atlantische vluchten. De krant had zijn naam verkeerd gespeld.

Het nieuws dat de natie als aan de grond genageld hield toen de lente in 1927 plaatsmaakte voor de zomer, ging over een gruwelijke moord in een bescheiden eengezinswoning op Long Island, toevallig vrij dicht bij Roosevelt Field, waar de Atlantische vliegers zich verzamelden. De kranten reageerden opgewonden en noemden het de ‘raamlood-moordzaak’. Dit was het verhaal:

Laat op de avond van 20 maart 1927, toen Mr. en Mrs. Albert Snyder naast elkaar in een lits-jumeaux lagen te slapen in hun huis aan 222nd Street, in een rustige middenklassenbuurt van Queens Village, hoorde Mrs. Snyder geluiden op de gang. Ze ging kijken wat er aan de hand was en zag een lange man – een ‘reus’, zei ze tegen de politie – vlak naast haar slaapkamerdeur staan. Hij zei met een buitenlands accent iets tegen een andere man, die ze niet kon zien. Voordat Mrs. Snyder kon reageren, greep de reus haar vast en sloeg haar zo hard dat ze zes uur buiten westen was. Daarna gingen hij en zijn medeplichtige naar Mr. Snyders bed, wurgden de arme man met een stuk ijzerdraad en sloegen zijn schedel in met een raamlood, een stuk lood dat als tegenwicht voor een schuifraam dient. Dat raamlood was iets wat sterk tot de verbeelding van het publiek sprak en de zaak zijn naam gaf. Daarna haalden de twee boeven alle laden en kasten in het hele huis overhoop en maakten ze zich uit de voeten met Mrs. Snyders juwelen, maar wel lieten ze op een tafel beneden een spoor van hun identiteit achter in de vorm van een Italiaanstalige krant.

The New York Times van de dag daarop klonk gefascineerd, maar confuus. De grote kop op de voorpagina luidde:

BEELDREDACTEUR VERMOORD IN BED;
VROUW VASTGEBONDEN, WONING DOORZOCHT;
MOTIEF RAADSEL VOOR POLITIE

Het artikel vermeldde dat een zekere dr. Vincent Juster van het Saint Mary Immaculate Hospital Mrs. Snyder had onderzocht en geen enkele bult bij haar had kunnen vinden die zou kunnen verklaren waarom ze zes uur buiten bewustzijn was geweest. Hij had zelfs geen enkel letsel bij haar kunnen vinden. Misschien, zo suggereerde hij aarzelend, was haar langdurige instorting niet veroorzaakt door opgelopen verwondingen, maar door de traumatische gebeurtenis zelf.

Maar de rechercheurs waren intussen al minder confuus dan argwanend. Zo vertoonde de woning van de Snyders geen sporen van braak en was ze, hoe dan ook, een merkwaardig bescheiden doelwit voor moorddadige juwelendieven. De rechercheurs vonden het ook merkwaardig dat Albert Snyder door een hevige vechtpartij, vlak voor zijn deur, heen was geslapen. De negen jaar oude dochter van het echtpaar Snyder, Lorraine, had in haar kamer aan de andere kant van de gang ook niets gehoord. Ook leek het vreemd dat inbrekers een huis binnendrongen, een ogenblik pauzeerden om een anarchistische krant te lezen, waarna ze hem keurig op een tafel deponeerden en naar boven gingen. Het vreemdst van alles was dat Mrs. Snyders bed – het bed waaruit ze was opgestaan om te kijken wat dat geluid in de gang beduidde – netjes opgemaakt was, alsof het onbeslapen was. Dat kon ze niet verklaren, waarbij ze zich beriep op haar hersenschudding. Terwijl de rechercheurs over deze onregelmatigheden peinsden, tilde een van hen terloops een hoek op van de matras op Mrs. Snyders bed – en daar lagen de juwelen die naar haar zeggen gestolen waren.

Alle ogen richtten zich op Mrs. Snyder. Ze keek schichtig terug, stortte toen in en bekende de misdaad – maar gaf een zekere Judd Gray, een woesteling die tevens in het geheim haar minnaar was, de schuld van alles. Mrs. Snyder werd onder huisarrest geplaatst, er werd een speurtocht naar Judd Gray op touw gezet en het krantenlezende publiek van Amerika zou al gauw in een ongebruikelijke staat van opwindning worden gebracht.

De jaren twintig waren sowieso een geweldig leesgrage tijd – hoogstwaarschijnlijk qua leeshonger het topdecennium in het Amerikaanse leven. Spoedig zou dit leesplezier worden overschaduwd door het passieve vermaak dat de radio bood, maar vooralsnog was lezen voor de meeste mensen de belangrijkste manier om ledige momenten te vullen. Elk jaar produceerden Amerikaanse uitgevers 110 miljoen boeken, meer dan tienduizend afzonderlijke titels, het dubbele aantal van de tien jaar daarvoor. Voor mensen die door zo'n enorme hoeveelheid literaire mogelijkheden werden afgeschrikt, had zojuist een nuttig nieuw fenomeen zijn debuut gemaakt: de boekenclub. De Book-of-the-Month Club werd opgericht in 1926, het jaar daarop gevolgd door boekenclub Literary Guild. Allebei waren ze meteen een succes. Auteurs werden aanbeden op een manier die nu nauwelijks meer mogelijk lijkt. Toen Sinclair Lewis naar zijn huis in Minnesota terugkeerde om daar te werken aan zijn roman *Elmer Gantry* (die uitkwam in het voorjaar van 1927), stroomden mensen van heinde en verre toe, alleen maar om naar hem te kijken.

Ook tijdschriften floreerden. De advertentie-inkomsten maakten in dat decennium een sprong van 500 procent, en veel publicaties van blijvende betekenis maakten hun debuut: *Reader's Digest* in 1922, *Time* in 1923, de *American Mercury* en *Smart Set* in 1924, de *New Yorker* in 1925. Waarschijnlijk had *Time* meteen al de meeste invloed. Dit door twee voormalige studenten van Yale, Henry Luce en Briton Hadden, opgerichte tijdschrift was erg populair, ondanks een overmaat aan onnauwkeurigheden. Zo vertelde het dat Charles Nungesser tijdens de oorlog 'een arm, een been en een kin had verloren', wat niet alleen een op elk punt onjuiste tekst was, maar ook zichtbaar onjuist, omdat Nungesser elke dag op krantenfoto's te zien was met een compleet stel ledematen en een onbetwistbaar gezicht-met-kin. *Time* stond bekend om zijn repeterende voorliefde voor bepaalde woorden – 'getaand', 'prullerig', 'leepogig' – en samengeperste neologismen als 'cinemaddict' en 'cinemactrice'. Het was ook dol op eigenaardige, vervormde uitdrukkingen, zodat '*in the nick of time*' ('op het nippertje') zonder gêne het kortere '*in time's nick*' (zoiets als 'nippertjens') werd. Het had met name een merkwaardige, Duits aandoende voorkeur voor het omkeren van de normale (Engelse) woordvolgorde en het in één zin verpakken van zo veel mogelijk zelfstandige naamwoorden, bijvoeglijke naamwoorden en bijwoorden, voordat het werkwoord aan bod kwam – of zoals Wolcott Gibbs het in een vermaard profiel van Luce in de *New Yorker* for-

muleerde: *'Backward ran the sentences until reeled the mind'* (In de Nederlandse woordvolgorde: 'Achterstevoren de zinnen liepen, totdat het duizelde het verstand.'). Ondanks al hun zeer moderne branie waren Luce en Hadden intens conservatief. Ze plachten bijvoorbeeld geen vrouwen in dienst te nemen voor banen boven het niveau van secretaresse of administratief medewerkster.

Bovenal waren de jaren twintig een gouden tijd voor dagbladen. De verkoop van kranten steeg in dit decennium met ongeveer een vijfde tot 36 miljoen exemplaren per dag – ofwel 1,4 krant voor elk huishouden. New York had alleen al twaalf dagbladen, en bijna elke andere, zichzelf respecterende grote stad had er minstens twee of drie. Daarnaast konden lezers in veel steden hun nieuws nu betrekken van een nieuw, revolutionair type publicatie dat de verwachtingen die mensen hadden van wat dagelijks nieuws hoorde te zijn volkomen veranderde: de tabloid. Tabloids concentreerden zich op misdaad, sport en roddels over celebrity's en gaven die drie onderwerpen daarmee een aanmerkelijk grotere importantie dan ze voordien hadden genoten. Een in 1927 gehouden onderzoek liet zien dat de tabloids een kwart tot een derde van hun ruimte aan misdaadartikelen wijdden, maar liefst zo'n tien keer meer dan de serieuze kranten. Het was door hun grote invloed dat de stille, maar smerige moord op een man als Albert Snyder nationaal nieuws kon worden.

De tabloid – niet alleen als format, maar ook als methode om nieuws tot zijn prikkelende essentie terug te brengen – bestond in Engeland al een kwarteeuw. Maar niemand was op het idee gekomen om het in de Verenigde Staten te proberen, totdat Robert R. McCormick en zijn neef Joseph Patterson – twee jeugdige leden van de uitgeversfamilie die de *Chicago Tribune* beheerde – de Londense *Daily Mirror* onder ogen kregen toen ze tijdens de Eerste Wereldoorlog dienden in Engeland en besloten om thuis ook iets dergelijks aan te bieden als het vrede werd. Het resultaat was de *Illustrated Daily News*, gelanceerd in New York in juni 1919, prijs 2 dollarcent. Het concept was niet onmiddellijk een hit – de oplage daalde op een gegeven moment tot 11 000 –, maar geleidelijk bouwde de *Daily News* een trouwe aanhang op, en halverwege de jaren twintig was het met een oplage van een miljoen – ruim tweemaal zoveel als die van *The New York Times* – veruit de best verkochte krant van het land.

Zoveel succes zette onvermijdelijk aan tot navolging. In juni 1924 verscheen als eerste de *New York Daily Mirror* van William Randolph

Hearst, drie maanden later gevolgd door de buitengemeen vreselijke *Evening Graphic*. De *Graphic* was de schepping van Bernarr Macfadden, een excentrieke zakenman met een woeste haardos, die zo'n vijftig jaar eerder zijn leven op prozaïscher wijze was begonnen als een boerenjongen in Missouri die Bernard MacFadden heette. Bernarr Macfadden, zoals hij zich nu noemde, was een man van krachtige en uitheemse overtuigingen. Hij hield niet van artsen, advocaten of kleding. Hij was intens verknocht aan bodybuilding, vegetarisme, de rechten van forensen op fatsoenlijk treinvervoer, en naaktlopen. Hij en zijn vrouw verbijsterden geregeld hun burens in Englewood, New Jersey – onder wie Dwight Morrow, een figuur van enige importantie in dit verhaal, zoals straks zal blijken – door op hun gazon naakt gymnastiek-oefeningen te doen. Macfaddens gezondheidsmanie was zo allesbeheersend dat hij, toen een van zijn dochters aan een hartkwaal gestorven was, opmerkte: 'Het is beter dat ze vertrokken is. Ze zou me alleen maar te schande hebben gemaakt.' Toen hij ver in de tachtig was kon je hem nog op Manhattan zien rondlopen met een twintig kilo wegende zandzak op zijn rug, gewoon om fit te blijven. Hij werd zevenentachtig jaar.

Als zakenman lijkt hij zijn leven te hebben gewijd aan de stelling dat je het grote publiek elk idee, hoe onzinnig ook, kunt aansmeren. Hij maakte drie afzonderlijke fortuinen. Het eerste maakte hij als uitvinder van een cultwetenschap die hij 'fyscultopathie' noemde, wat neerkwam op een strikte naleving van zijn vegetarische beginselen en het opbouwen van kracht door bodybuilding, met uitstapjes naar naaktlopen voor degenen die dat durfden. De beweging bracht een keten van succesvolle gezondheidsfarms en gerelateerde publicaties voort. In het kielzog van het laatste kwam Macfadden met een nog meer geïnspireerde uitvinding: het bekentenistijdschrift. *True Story*, het vlaggenschip van deze kant van zijn activiteiten, haalde al snel een maandelijks omzet van 2,2 miljoen exemplaren. Alle verhalen in *True Story* waren openhartig en sappig, met 'een bruisende onderstroom van seksuele prikkeling', in de woorden van een vergenoegde commentator. Macfadden ging er prat op dat niet één woord in *True Story* verzonnen was. Deze claim bezorgde Macfadden een zekere mate van financieel ongemak toen in 1927 een artikel, getiteld 'De onthullende kus', gesitueerd in Scranton, Pennsylvania, door een ongelukkig toeval de namen van acht respectabele burgers van die mooie stad bleek te bevatten. Ze klaagden hem aan en Macfadden werd gedwongen te erkennen dat de verhalen

in *True Story* in werkelijkheid helemaal niet waar waren en het ook nooit waren geweest.

Toen tabloids in de mode raakten, kwamen Macfadden met de *Graphic*. Het meest onderscheidende kenmerk was dat het nauwelijks een verbinding had met de waarheid, of vaak zelfs niet met een herkenbare werkelijkheid. Het blad hield denkbeeldige interviews met mensen die het niet had gesproken en bracht artikelen van figuren die ze onmogelijk konden hebben geschreven. Toen Rudolf Valentino in 1926 overleed, produceerde het een reeks artikelen van zijn hand uit het hierna maals. De *Graphic* werd beroemd om een zelfbedachte illustratievorm, de 'composograaf', waarbij het gezicht van nieuwswaardige figuren werd toegevoegd aan het lichaam van modellen die op bepaalde locaties waren neergezet om treffende taferelen te creëren. De meest gevierde van deze visuele creaties verscheen tijdens een eerder in 1927 gevoerd nietigverklaringsproces tussen Edward W. 'Daddy' Browning en zijn jonge en duizelingwekkend wispelturige bruid, die bij iedereen bekendstond onder de koosnaam Peaches. Tijdens het proces plaatste de *Graphic* een foto (zonder enige echte poging tot geloofwaardigheid) waarop Peaches naakt in de getuigenbank stond. De *Graphic* verkocht die dag 250 000 exemplaren meer dan anders. De *New Yorker* noemde de *Graphic* een 'groteske schimmel', maar het was wel een fenomenaal succesvolle schimmel. In 1927 naderde de oplage de 600 000.

Voor conventionele kranten waren dit serieuze en zorgwekkende getallen. De meeste reageerden door duidelijk merkbaar ook zelf een soort tabloid te worden, qua karakter, of zelfs qua presentatie. Zelfs *The New York Times*, die weliswaar nog graag ernstig en saai was, vond in de loop van het decennium ruimte voor tal van sappige verhalen en bracht die met proza dat vaak bijna net zo koortsachtig was als dat van de tabloids. Dus nu zich een moord zoals die op Albert Snyder voordeed, had dat bij alle kranten een soort razernij tot gevolg.

Het deed er nauwelijks toe dat de daders opvallend incompetent waren – zelfs zozeer dat de schrijver en journalist Damon Runyon het de 'stoethaspelsmoordzaak' noemde – en dat ze niet bijzonder aantrekkelijk of vindingrijk waren. Het was genoeg dat in deze zaak lust, ontrouw, een harteloze vrouw en een raamlod figureerden. Dit waren de dingen waar je kranten mee verkocht. De zaak-Snyder-Gray kreeg meer kolomruimte toebedeeld dan enige andere misdaad uit die tijd, en zou in dat opzicht pas overtroffen worden door het proces tegen Bruno Hauptmann wegens de ontvoering van Charles Lindberghs ba-

by in 1935. Maar wat betreft het effect van de zaak-Snyder-Gray op de populaire cultuur: daar kon zelfs die ontvoering niet aan tippen.

Processen in het Amerika van de jaren twintig verliepen vaak verbaazingwekkend snel. Gray en Snyder werden voorgeleid, aangeklaagd door een kamer van inbeschuldigingstelling en zaten amper een maand na hun arrestatie al in het beklagdenbankje. Een carnavaleske sfeer daalde neer over de rechtbank van Queens County, een gebouw met een klassieke grandeur in Long Island City. Zo'n honderddertig kranten uit het hele land, en ook uit verre oorden als Noorwegen, stuurden verslaggevers. Western Union installeerde de grootste telefooncentrale die het ooit had gebouwd – groter zelfs dan de centrales die voor een presidentieel congres of de World Series waren gebruikt. Buiten het gerechtsgebouw verschenen langs de stoeprand mobiele eettentjes en verkochten souvenirverkopers dasspelden in de vorm van een raamlood voor 10 dollarcent per stuk. Elke dag stroomden drommen mensen toe, in de hoop binnen een zitplaats te kunnen bemachtigen. Degenen wie dat niet lukte leken er geen problemen mee te hebben om buiten naar het gebouw te blijven turen, wetend dat over belangrijke zaken die ze niet konden horen of zien daarbinnen een oordeel werd geveld. Ook welgestelde en modieuze personen kwamen opdagen, zoals de markies van Queensberry en de niet-geïdentificeerde echtgenote van een lid van het Amerikaanse hooggerechtshof. De gelukkigen die het gerechtsgebouw waren binnengekomen, mochten aan het einde van elke procesdag naar voren komen en vol eerbied de officiële bewijsstukken van de zaak bezichtigen: het raamlood, de ijzerdraad en een fles chloroform die in de wandaad een rol hadden gespeeld. De *News* en de *Mirror* hadden dagelijks soms wel acht artikelen over het proces. Als er in de loop van de dag bijzonder meeslepende onthullingen kwamen – bijvoorbeeld dat Ruth Snyder op de avond van de moord Judd Gray had ontvangen in een bloedrode kimono – werden er haastig speciale edities gedrukt, alsof er een oorlog was verklaard. Voor hen die te gretig of te veel van streek waren om zich op de woorden te kunnen concentreren, offereerde de *Mirror* tijdens de drie weken van het proces 160 foto's, schema's en andere illustraties, en de *News* rond de tweehonderd stuks. Korte tijd was een van Grays advocaten een zekere Edward Reilly, die later bekendheid zou krijgen doordat hij Bruno Hauptmann verdedigde in het proces over de ontvoering van de Lindbergh-baby, maar Reilly, die een hopeloze dronkenlap was, kreeg, of nam, in een vroeg stadium ontslag.

Drie weken lang luisterden juryleden, journalisten en het publiek elke dag in gespannen stilte naar het tragische verhaal van Albert Snyders fataal afgelopen neergang. Het verhaal was tien jaar eerder begonnen toen Snyder, de eenzame, kalende beeldredacteur van het tijdschrift *Motor Boating*, dolverliefd werd op een bijzonder opgeruimd en niet bijzonder snugger kantoormeisje, dat Ruth Brown heette. Ze was dertien jaar jonger en voelde zich niet speciaal tot hem aangetrokken, maar toen hij haar na hun derde of vierde afspraakje een verlovingsring zo groot als een kauwgombal aanbood, bezweek haar bescheiden verdedigingswal. 'Ik kon gewoon geen nee zeggen tegen die ring,' legde ze hulpeloos uit aan een vriendin.

Ze trouwden vier maanden nadat ze elkaar ontmoet hadden en namen hun intrek in zijn huis in Queens Village. Hun periode van huwelijksgeluk was kort, zelfs naar de maatstaven van tot mislukken gedoemde huwelijken. Snyder verlangde naar een rustig huiselijk leven. Ruth – die bij haar intimi bekendstond als Tommy – wilde uitgaan en pret maken. Hij maakte haar razend met zijn weigering om foto's van een eerdere geliefde weg te halen. Twee dagen na hun trouwen onthulde ze dat ze hem eigenlijk niet mocht. En zo begonnen tien jaren van liefdeloos samenzijn.

Ruth begon in haar eentje uit te gaan. In 1925 ontmoette ze in een café in Manhattan Judd Gray, een handelsreiziger voor de Bien Jolie Corset Company, en ze begonnen een relatie. Gray kwam beslist niet over als een schurk. Hij droeg een uilachtige bril, woog slechts 55 kilo en noemde Ruth 'mammie'. Als hij zich niet overgaf aan wellustige ontrouw, gaf hij les op de zondagsschool, zong in een kerkkoor, collecteerde voor het Rode Kruis, was gelukkig getrouwd en vader van een tienjarige dochter.

Ruth, die steeds ontevredener werd over haar huwelijk, kreeg haar nietsvermoedende manlief met een smoesje zover dat hij een levensverzekering tekende met een dubbele-schadeloosstellingsclausule die in bijna 100 000 dollar voorzag in het geval dat hij gewelddadig aan zijn eind kwam, waarna ze zich overgaf aan hardnekkige pogingen om ervoor te zorgen dat dat inderdaad het geval zou zijn. Ze deed vergif in zijn avondwhiskey en klopte het door zijn pruimenmousse (een detail van de affaire waar verslaggevers graag over uitweidden). Toen dat hem niet trager maakte, voegde ze verpulverde slaappillen aan het brouwsel toe, gaf hem kwikbichloride, onder het mom dat dat een heilzaam medicijn was, en probeerde hem zelfs te vergassen, maar de onwetende

Mr. Snyder bleef obstinaat onverwoestbaar. Vertwijfeld wendde Ruth zich tot Judd Gray. Samen bedachten ze wat volgens hen de perfecte moord was. Gray nam een trein naar Syracuse en boekte een kamer in Hotel Onondaga, waarbij hij ervoor zorgde dat genoeg mensen hem zagen, voordat hij door een achterdeur naar buiten glipte en terugging naar de stad. Hij had geregeld dat een vriend van hem na zijn vertrek naar zijn hotelkamer zou gaan, het bed in de war zou maken en ook op andere manieren de schijn zou wekken dat de kamer bezet was geweest. Ook had hij die vriend brieven meegegeven om na zijn vertrek op de post te doen. Aldus verzekerd van een alibi reisde Gray naar Queens Village en arriveerde laat in de avond bij het huis van de Snyders. Ruth, die aan de keukentafel zat te wachten in haar spoedig zo vermaarde bloedrode kimono, liet hem binnen. De bedoeling was dat Gray de echtelijke slaapkamer in zou sluipen en Snyders schedel zou inslaan met een raamllood dat Ruth voor hem had klaargelegd op het dressoir. Een en ander ging niet helemaal volgens plan. Grays eerste klap was meer een beangstigd aftasten; het gevolg was alleen maar dat het beoogde slachtoffer wakker werd. Beduusd, maar een stuk levendiger toen hij vaststelde dat een onbekend mannetje over hem heen gebogen stond en met een stomp voorwerp tegen zijn hoofd mepte, slaakte Snyder een kreet van pijn en greep hij Gray bij zijn stropdas, zodat deze naar adem hapte.

‘Mammie, mammie, in godsnaam, help me!’ kraste Gray.

Ruth Snyder ontfutselde het raamllood aan haar spartelende minnaar en liet het keihard neerkomen op de schedel van haar man, zodat hij buiten westen raakte. Daarna stopten zij en Gray Snyders neusgaten vol met chloroform en wurgden ze hem met het ijzerdraad, dat ze ook had aangeschaft. Vervolgens haalden ze in het hele huis laden en kasten overhoop, om net te doen of het geplunderd was. Klaarblijkelijk kwam geen van beiden op het idee dat ze ook Ruths bed eruit moesten laten zien alsof het beslapen was. Gray boeide Ruth losjes rond de enkels en de polsen, en legde haar zo comfortabel mogelijk op de grond. Zijn slimste truc, vond hij zelf, was het achterlaten van een Italiaanse krant op een tafel beneden, zodat de politie zou concluderen dat de indringers buitenlandse subversieve elementen waren, net als Sacco en Vanzetti, de beruchte anarchisten die in Massachusetts op hun executie wachtten. Toen alles geregeld was, gaf Gray Ruth een afscheidskus en nam vervolgens een taxi naar de stad en een trein terug naar Syracuse.

Gray was ervan overtuigd dat zelfs als hij onder verdenking kwam te

staan de politie niets kon bewijzen, omdat zijn solide alibi ervoor zorgde dat hij nu meer dan vierhonderd kilometer verderop in Syracuse zat. Jammer genoeg kon een taxichauffeur op Long Island zich Gray nog herinneren als de man die hem voor een rit van 3,50 dollar een fooi van 5 dollarcent had gegeven – zelfs in de jaren twintig was een stuiver een erg schamel vertoon van dankbaarheid – en was hij nu gaarne bereid om tegen hem te getuigen. Gray werd opgespoord in Hotel Onondaga, waar hij zich verbaasd toonde dat de politie hém zou verdenken. ‘Kom nou zeg, ik heb zelfs nog nooit een bon voor te hard rijden gekregen,’ zei hij en hij voegde er vol zelfvertrouwen aan toe dat hij kon aantonen dat hij het hele weekend in het hotel was geweest. Jammer genoeg, om niet te zeggen verbazingwekkend genoeg, had hij het kaartje van zijn treinreis in de prullenbak gegooid. Toen een politieagent het eruit viste en hem ermee confronteerde, biechtte Gray alles op. Toen hij vernam dat Mrs. Snyder hem overal de schuld van gaf, hield hij verhit vol dat zij het meesterbrein was en zijn samenwerking had afgedwongen door te dreigen dat ze zijn liefhebbende vrouw in kennis zou stellen van zijn ontrouw. Het was duidelijk dat hij en Mrs. Snyder geen vrienden meer zouden zijn.

De belangstelling voor het proces was zo intens dat geen enkel aspect van de affaire, hoe oppervlakkig ook, over het hoofd werd gezien. Lezers vernamen dat de voorzittende rechter, Townsend Scudder, elke avond als hij thuiskwam op Long Island werd begroet – en vermoedelijk nagenoeg overweldigd – door zijn 125 honden, die hij vervolgens zelf voerde. Iemand anders was iets opgevallen waarvan hij ook keurig verslag deed, namelijk dat als je de leeftijden van de juryleden bij elkaar optelde, je precies op vijfhonderd uitkwam. Een van Ruth Snyders advocaten, Dana Wallace, verdiende speciale aandacht, omdat hij de zoon was van de eigenaar van de Marie Celeste, het beruchte vrachtschip dat in 1872 drijvend in de Atlantische Oceaan werd aangetroffen, maar zonder de bemanning, die op mysterieuze wijze verdwenen was. Een journalist, Silas Bent, voerde een zorgvuldige meting van de door kranten toegekende kolomruimte uit en stelde vast dat de Snyder-Gray-affaire meer aandacht kreeg dan het zinken van de Titanic. Analyse en commentaar werden geleverd door een groot aantal bekende waarnemers, onder wie de detectiveschrijfster Mary Roberts Rinehart, de toneelschrijfster Ben Hecht, de filmregisseur D.W. Griffith, de actrice Mae West en de historicus Will Durant, wiens *Story of Philosophy* op dat